

DANSKE
BØRNE- OG
UNGDOMSFILMKLUBBER

DaBUF og Filmfabrikken på Møn har afholdt en Film Camp i efterårsferien 2013. Filmlejren var et pilotprojekt og forløber for Den Nordiske Film Camp i 2014. Judith & Ulrich Breuning rapporterer fra filmfronten og konkluderer, at film er et fantastisk socialt medie og filmprocessen en givtig og kreativ arbejdsform.

4

Et årsskifte er det rette tidspunkt for status. DaBUFs formand Kim Bruun har set tilbage og fundet de film fra 2013, som er en messe værd for Danske Børne- og Ungdomsfilmklubber. Udvælgelsen er naturligvis subjektiv, men der er noget dansk, noget med mennesker, noget for børn og noget for unge!

8

Traditionene tro inviterer DaBUF til filmfest i februar. Berlin Filmfestival er et must for filmelskere. Filmfestivalen nyder stor respekt og har en meget fin afdeling for børne- og ungdomsfilm. Der er ingen, der ikke er vendt begjærede hjem fra deltagelse i denne filmfestival, så det er bare om at tilmelde sig.

15

Først kom Harry Potter, så bed vampyrer sig rigtig godt fast i populærkulturen, og nu er den seje pige i dødsspillet Hungergames på frem-march. Når nyt blod skal tilføres, stikker filmbranchen næsen i bøgerne. Hvad bliver det næste? Nanna Frank Rasmussen behøver hverken krystalkugle eller kaffegrums for at spå.

22

I efterårsferien 2013 rejste Tone Mygind Rostbøll sammen med Susanne Rørvig fra DaBUFs bestyrelse og Fredrik Dupont fra Hodja Børnefilmklub til den jordanske flygtningelejr Zarqa. Formålet var at etablere et partnerskab med lejren om at engagere børn og unge i en filmklub. Her er dagbogen.

24

PRÅSEN

- medlemsblad for Danske Børne- og Ungdomsfilmklubber

PRÅSEN • Nr. 4 • December 2013

DaBUF's Nyhedsbrev udgives af:

Landsforeningen Danske Børne- og Ungdomsfilmklubber

Tagensvej 85 E, 1. sal, 2200 Kbh. N

Tlf.: 33 21 41 76

Fax: 33 21 41 60

www.dabuf.dk

sekr@dabuf.dk

Pråsen udsendes fire gange årligt til samtlige medlemsklubber, bestyrelser og samarbejdspartnere.

Ansh. redaktører: Kim Bruun

Redaktør: Marc Honoré, Judith & Ulrich Breuning

I øvrigt i redaktionen: Karen Damm Obel, Mads Würtz Gammelmark, Mette Wolfhagen Linnebjerg, Liselotte Bjerg

Layout: Japi-Form

Tryk: Trundholm Tryk, Vig

Oplag: 600 eksemplarer

Distribution: DaBUF

ISSN-nr.: 1603-2519

Næste nummer udkommer februar 2014

Deadline: 31. januar 2014

FORSIDE:

To glade børn fra Zarqa Flygtningelejren i Jordan, godt 20 kilometer syd for den syriske grænse. Disse børn har haft filmbesøg fra DaBUF. Læs mere om det fantastiske projekt på side 24.

Vidunderlig spild af tid

I sidste nummer af Pråsen introduceredes "Søren-Hansen-Udvalget". Et udvalg nedsat for at forberede og forbedre vores generalforsamlinger, således at de bliver mere fremsynede og engagerende. I dette udvalg dukkede dette spørgsmål op – som en provokation og i et forsøg på at skærpe vores opmærksomhed på det vi går og gør – *Hvorfor spilder du din tid i DaBUF?*

Et lumsk spørgsmål med flere lag i sig. For er der tale om *spilder*, antyder det, at man med fordel kunne gøre noget bedre eller sjovere. Hvis *du* betones, anderkendes det, at vi er et fællesskab med hver vores bevæggrunde for at udføre det arbejde, vi har engageret os i. Går spørgsmålet på *DaBUF*, kunne man måske arbejde med noget andet med lige så stort udbytte. Altså et spørgsmål med mange facetter.

Efter en tur i Pråsens redaktions kreativt kringlede tankegang blev det til ti spørgsmål, der er værd at overveje for os alle sammen. Dog gør man klogt i at erindre, at spørgsmålene er designet til at provokere og vække anstød – vi skal kunne forsvare og forklare vores engagement.

Nu er det jo ikke kun i Søren-Hansen-Udvalget og i Pråsens redaktion, der tænkes kreativt. DaBUFs bestyrelse arbejder utrætteligt på at virkeliggøre visionerne for foreningen.

Sekretariatet formelig bobler af inspiration til glæde for os alle. Men mest af alt er kreativiteten blomstrende og komplet uundværlig ude i vores klubber. Hos hinanden kan vi for alvor finde de gode ideer og tiltag, som kan gøre en forskel i vores omgang med børnene og filmene. Derfor indbyder DaBUF sammen med konsulent Jan Helmer til en række fyraftensmøder, hvor klubberne med de bedste erfaringer får mulighed for at dele dem med os andre. Og vi får mulighed for at stille spørgsmål og afklare, hvordan vi bedst gør det til praksis i vores klubber.

Af de mange arrangementer og tiltag, efteråret har budt på, skal her fremhæves et enkelt. I efterårsferien i år var Filmfabrikken på Møn vært ved et arrangement udtænkt i nært samarbejde med DaBUF: En Film Camp, hvor unge fra hele landet fik mulighed for at mødes i en forlænget weekend for at lære om film, filmhistorie og filmskabelse. På de næste sider af bladet kan man erkynnde sig om frugten af bestræbelserne.

Særligt interessant er dette tiltag, fordi et antal af vores medlemmer kan få lov at deltage i et lignende arrangement til sommer. Blot med deltagelse fra Norge og Sverige også.

Naturen af arbejdet i DaBUF og i alle vores medlemsforeninger er mindst lige så mangearartet og broget som

spørgsmålet om, hvorfor vi spilder vores tid på det. Og man kan med fordel øse af sin viden i Pråsens spalter. Her er det nemt og oplagt for os andre at komme tilbage for at få inspiration til dét, der kan give noget ekstra til vores klub.

Måske er spørgsmålet formuleret forkert. Måske skulle vi hellere spørge, hvordan vi sikrer, at vi får en fest ud af det frivillige arbejde, vi laver. Eller: Hvilken form for vidunderlig spild af tid er din foretrukne?

Kim Bruun

Sekretariatet holder julelukket fra fredag d. 20. december 2013 til mandag d. 6. januar 2014.

Vi ønsker alle en glædelig jul og et godt nytår

Film Camp 2013

Judith & Ulrich Breuning rapporterer fra filmfronten på Møn

Filmfabrikken på Møn laver korte og lange filmkurser og producerer film for kommune, institutioner, erhvervsliv og private, men filmskolens DNA består af tre kerneområder:

1. Filmskolens 3-årige uddannelse for unge mellem 13 og 18 år
2. Talentvejen, som er et individuelt uddannelsesforløb med mentor efter endt filmskoleforløb
3. En årlig Film Camp for børn og unge

I efterårsferien afholdt Filmfabrikken på Møn i samarbejde med Danske Børne- og Ungdomsfilmklubber en Film Camp, hvis synlige resultat er to originale film.

Den første fuldt udbyggede Film Camp finder sted i sommerferien 2014, hvor børn og unge fra Norden skal lære om levende billeder og producere egne film, knytte venskaber og skabe netværk samt opleve Møn og Sydsjælland ikke blot som en funktionel filmkulisse, men også som et sted fuld af liv og skønhed, seværdigheder og gode historier. Film Camp rimer på filmproduktion, men der skal også være tid til socialt samvær og kulturoplevelser. Filmfabrikens studier i Lendemarke danner ramme om de filmiske aktiviteter, mens overnatning finder sted i Teaterhøjskolen Rødkildes smukke, hi-

storiske bygninger, der ligger 10 minutters gang fra Filmfabrikken. Film Camp er fra starten tænkt som en institution.

Pilot 2013

For at ruste sig til den store begivenhed i 2014 har Filmfabrikken søgt Vordingborg Kommune om støtte til et pilotprojekt i efterårsferien 2013 og fået bevilget kroner 26.000,-, mens en ansøgning om lokale LAG-midler af uforståelige grunde ikke blev imødekommet, og en henvendelse til Møns Bank blev ligeledes af uransaglige grunde negativt modtaget. Filmfabrikken besluttede dog at gennemføre projektet, hvilket gav god mening, da Danske Børne- og Ungdomsfilmklubber viste interesse og ville betale for de af deres unge medlemmer, som ville deltage i kreativt filmarbejde i efterårsferien. Økonomien tillod et forløb fra fredag den 11. oktober klokken 16.00 til mandag den 14. oktober klokken 14.00. Og der kunne deltage 12 elever. Og straks indhøstede Filmfabrikken og DaBUF deres første erfaringer. På et tidspunkt var der 16 tilmeldte elever, og en venteliste blev oprettet. Men i ugen før Film Camp meldte flere pludseligt fra, så filmlejren blev gennemført med 8 elever. Der skal til 2014 simpelthen opfindes et system, der gør en tilmeldelse mere bindende, og flere nævnte, at prisen for deltagelse på kroner 700,- simpelthen var lige høj nok.

Film Camp 2013 skulle bestå af seks elever fra Vordingborg Kommune og seks elever fra hele Danmark. Deltagerlisten så således ud:

Frederikke Esp Andersen, Kalvehave
Jacob Fokdal, Varde

Rasmus Bendix Hansen, Næstved
Stephanie Hansen, Vordingborg
Julie Sattrup Hessøe, Præstø
Benjamin Ingvorsen, Vordingborg
Veronika Minddal, København
Tenna Wahl, Ringe

Filmfabrikens lærere
Judith Breuning
(produktion og catering)
Ulrich Breuning
(filmanalyse og idéudvikling)
Andreas Carbel (producer)
Jeppe Jungersen (producer)

I en Film Camp vil der deltage elever fra Filmfabrikken, som både arbejder med på filmholdene og samtidig har en værtsfunktion, hvor de kan fortælle om Møn og Sydsjælland og fremvise liv og levned i deres lokalområde. Denne vekselvirkning mellem lokale og tilrejsende fungerede allerede optimalt i piloten. Benjamin, Frederikke og Julie var som fisk i vand og kat i hyttefad velfungerende hjælpende ånder og stedkendte stifindere. Som en lille interessant krølle kan konstateres, at der i Film Camp 2013 ikke deltog elever fra Møn.

Dag 1. Fredag

De otte elever ankom til Teaterhøjskolen Rødkilde, hvor de blev budt

velkomne af filmskolens rektor Judith Breuning og producerne Andreas Carbel og Jeppe Jungersen og indkvarteret. Herefter spadserede lærere og elever til Filmfabrikens studier, hvor filmhistoriker Ulrich Breuning præsenterede eksemplariske novellefilm, som blev analyseret og drøftet med henblik på inspiration til storytelling og billedforløb. Og så var der pizzafest. Herefter eleverne gik sammen to og to for at arbejde med hver deres 0-manus, der skulle fungere som inspiration for en historie. Tiden var for kort til helt egen historieudvikling. Efter en halv time samledes eleverne i rundkreds og pitched deres fire forskellige historier og hængte pitchboards op på væggen. Eleverne stemte derefter på den historie, som de helst ville filme. Man måtte ikke stemme på egen pitch, og et flertal valgte en historie, hvis 0-manus ser således ud:

0-manus

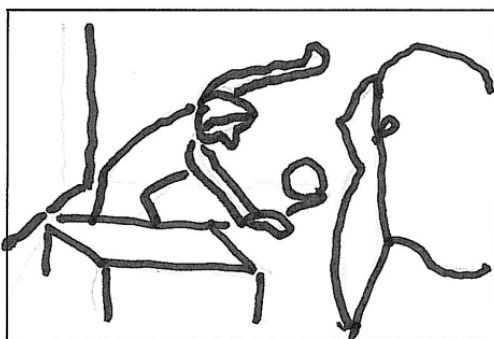
*Fire år efter, at Simons bror forsvandt på mystisk vis, møder Simon ham tilfældigt på gaden. Lillebroren genkender ikke Simon og går bare.
Simon beslutter sig for at følge ef-*

Filmens titel: ENGLE BØRN

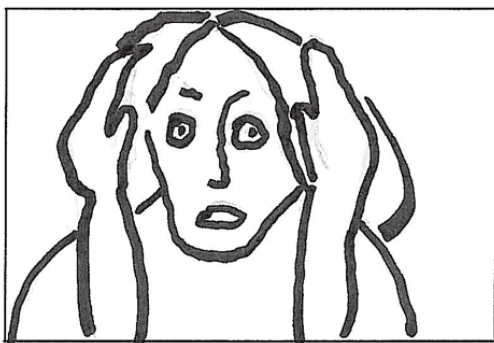
Side: 1

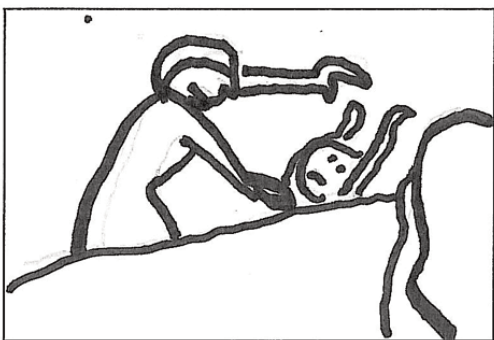
Beskæring: **ULTRANÆR**
PIGE FRA SIDEN

Beskæring: **TOTAL**
PIGE FRA RYG
MOR SLÅR SØSTER

Beskæring: **NÆR**
PIGEANSIGT FORFRA

Beskæring: **TOTAL**
PIGE FRA RYG
MOR SLÅR SØSTER

ter broren i det skjulte. Hvad foretager han sig?

Scene 1.

Simon: Hej! Er du ikke Claus.

Claus: Nej! Hvorfor tror du det?

Simon: Jamen jeg synes altså, at du ligner min bror.

Claus: Nej jeg har ingen bror, og jeg kender slet ikke dig.

Simon: Det er altså dig. Har du ikke et modermærke på halsen?

Claus: Jeg gider ikke at høre på det sludder. Og jeg kender s'gu ikke dig.

Simon: Jamen ...

Claus vender sig og går. Simon står lidt og tænker. Følger så efter Claus.

Hvad foretager Claus sig?

Digt videre på historien. Handlingen skal foregå et sted i Stege og skal afsluttes med en konfrontation mellem de to personer.

Alle var enige om, at man havde valgt den bedste historie. Og alle var trætte efter rejse og indtryk, filanalyse og storytelling. Så Andreas Carbel og Jeppe Jungersen førte tropperne hjem til godnatfilm og dyner.

Eftertanke: Det fungerede godt med Teaterhøjskolen Rødkilde som mødested, og eleverne fik hilst på hinanden, spadserede sammen til Filmfabrikken og blev vist rundt i lokalerne. De var naturligvis lidt fåmælte og generte og kunne gemme sig lidt under filmanalysen. Mens de sociale barrierer ganske blev brudt, da eleverne to og to skulle arbejde sammen om en historie og pitche. Et filmhold in spe tog form, og der var højt humør, da elever og lærere vendte næsen mod Rødkilde. Der skal overvejes egentlige tøbrudsopgaver i 2014, hvor der er mere tid. Allerede på førstedagen kunne konstateres, at tiden var knap til en ambitiøs filmproduktion.

Dag 2. Lørdag

Klokken 9.00 mødtes alle til morgenmad på Filmfabrikken, hvorefter der

var heftig aktivitet med præproduktion. Eleverne valgte funktioner og skuespillere, historien blev udviklet, og der blev skrevet manuskript og tegnet storyboard. Filmudstyret blev introduceret og gennemgået, og locations på teaterskolen Rødkilde og i Stege blev fundet. Manuskriptet ser således ud:

Manuskript

1. INT. STUE – AFTEN

LIV sidder på gulvet i et hjørne af stuen og holder sig for øreme. MODEREN er tydeligvis fuld og i gang med at tæve lillesøster ELLEN. LIV får nok af moderens opførsel og rejser sig og går i vrede hen og skubber moderen voldsomt.

LIV: "Stop mor!"

MODEREN tumler omkuld. Chokeret vælger LIV at løbe ud af huset og forsvinder ud i natten.

1a. TITELSEKVENS

SPORLØS (arbejdstitel)

2. EXT. BUSSTATION – DAG

LIV står af bussen med en rygsæk over skulderen, står lidt og kigger sig omkring. Pludselig får hun øje på ELLEN, som går over broen et stykke derfra. LIV vælger at følge efter ELLEN i god afstand. ELLEN går med to indkøbsposer ned ad villaveje og drejer til sidst ind i deres gamle hus. LIV står lidt skjult og betragter søsteren, som går ind i huset.

3. INT. / EXT. HUS – DAG

POV LIV, som kigger ind af vinduet til stuen og ser MODEREN ligge sovende på sofaen. ELLEN kommer ind i stuen og prøver at vække MODEREN, men uden held.

ELLEN (høres svagt): "Mor ... Mor, vågn nu op!"

Derpå forsvinder ELLEN ud i køkkenet. LIV kigger ind af køkkenvinduet og ser ELLEN pakke indkøbene ud, rydde tomme flasker og askebægre af vejen, tage skraldeposer

Efter frokost på Filmfabrikken skulle de første scener i kassen. Det blæste voldsomt, da scene 2 på Stege Busstation ved havnen skulle optages. Filmholdet havde fået besøg af Kine Dahl fra Danske Børne- og Ungdomsklubbers sekretariat, som efter almindelig køkkentjans straks fik en statistrolle som buspassager. Den megen blæst drev alle til the og kage

og gå ud af fordøren. LIV tager valget at løbe rundt om huset for at opsøge sin søster.

4. EXE: HUS – DAG

LIV kommer rundt om hushjørnet og ser ELLEN, som skal til at smide skraldeposen ud.

LIV: "ELLEN?"

ELLEN stivner, vender sig rundt og kigger med et mistroisk blik på søsteren. De to søstre står et langt øjeblik og kigger på hinanden. ELLEN bryder stilheden.

ELLEN: "Hvad vil du?"

LIV bliver lidt såret af sin søsters hårde tone. Står lidt og overvejer sine ord og siger så:

LIV: Øh ... Har du det godt?"

ELLEN: "Lad være med at være så falsk. Du er jo fuldkommen lige glad!"

LIV står mundlam og ved ikke helt, hvad hun skal sige.

ELLEN: "Tror du virkelig, du bare kan komme rendende et år efter?"

LIV står lidt og kigger på sin søster. Så vender hun sig mod vejen, hvor hun kom fra. Så siger hun til ELLEN: LIV: "Men ... Vil du så ikke med væk?"

ELLEN: "Du valgte at svigte mor ... Men ... Jeg kan ikke gøre det samme!"

ELLEN vender sig og skal til at gå tilbage til huset, men LIV rækker ud og tager hendes arm. ELLEN stopper. Efter et kort øjeblik vender hun sig langsomt om og kigger på sin søster!

på Filmfabrikken, da optagelserne var i hus, og optagelserne blev downloadede. Derefter filmedes udendørsscenerne på Teaterhøjskolen Rødkilde. Buffeten hos slagtemester Stig i Støberiet i Storegade blev hurtigt tømt, da filmholdet indtog deres reserverede lokale med bjerge af kylling. Vinden sad i røde kinder og sorte øjne. Et træet filmhold vendte næsen mod Teaterskolen Rødkilde og natfilm.

Eftertanke: Det er igen konstateret, hvor effektivt et 0-manus er som kreativ kickstarter. Eleverne fik drejet en kras omgang socialrealisme med tanke og mening. Da spindesiden var stærkest repræsenteret blev en oprindelig historie om to brødre til to søstre. Det blæsende vejr var til at leve med, så det var fint med udeoptagelser. Men selvfølgelig skal der i 2014 indberegnes indendørsoptagelser og generelt alternativer til dårligt vejrlig. Filmfabrikken fungerer godt som værested, men det var et dejligt pust af luksus at gæste Støberiet, hvor filmholdet ikke alene fik varm modtagelse, men også havde forhandlet en meget favorabel pris. Igen er det dejligt at konstatere, at handlende i Stege bakker op om Filmfabrikken. En planlagt filmfaglig gennemgang af lydteori om aftenen blev opgivet. Øjenlågene var simpelthen for tunge efter den strabadserende dag.

Dag 3. Søndag

Efter morgenmad på Filmfabrikken optog det dedikerede filmhold indendørsoptagelser på Teaterhøjskolen Rødkilde, hvor man havde fundet den slumbolig, som handlingen krævede! Arbejdet blev kun afbrudt af frokost, som filmskolerektoren hentede på Filmfabrikken. Da filmens dagoptagelser var færdige, downloadede eleverne optagelserne på Filmfabrikken. Og efter en hurtig omgang kage begyndte redigeringen, som fortsatte til klokken 18.00, hvor slagtemester

Stig havde disket op med hakkebøffer. Derefter hastede et lille filmhold til Teaterhøjskolen Rødkilde for at skyde aftenoptagelse, mens resten redigerede på Filmfabrikken. Der blev sovet til natfilmen.

Eftertanke: Det er fantastisk som filmarbejdet kan samle en gruppe mennesker og få alle til at være med og arbejde hårdt, målrettet og flittigt. En filmproduktion kræver indsats og vilje for at opnå et tilfredsstillende resultat. Elevernes sammenhold og samarbejde, forrygende gåpåmod og høje ambitionsniveau er forbilledligt.

Dag 4. Mandag

Rengøring og afgang fra Teaterhøjskolen Rødkilde. Bagagen blev kørt til Filmfabrikken. Morgenmad klokken 9.00. Og så redigering. På nær Jacob og Tenna fra henholdsvis Jylland og Fyn, som altså bare skulle opleve Møns Klint og Geocenteret. Filmholdet blev hensigtsmæssigt delt i to grupper, som hver arbejdede med at få det maksimale ud af de optagne

scener. Film Camp 2013 ville således præsentere to film, som bygger på det samme optagelsesmateriale. Otte er et fint tal til et lille filmhold, men for mange til redigering. Derfor opdelingen. Tiden var knap og frokosten hastig, for klokken 14.00 var der premiere for forældre og indbudte gæster så som højskoleforstander Bjarne Sloth Thorup, der er formand for Filmfabrikken's bestyrelse.

Lidt forsinkelse fra forældre, der ikke kunne finde frem til Filmfabrikken, var der dog. Men de to film blev vist på det store lærred. Der var fortjente klapsalver, og ikke alene elevernes indsats påkaldte respekt fra gæster, forældre og søskende, men i høj grad også filmenes tekniske niveau og indholdsmæssige seriøsitet.

Filmfabrikken's rektor og de involverede lærere gik derefter med eleverne udenfor og slog rundkreds. Hver enkelt fortalte, hvad han eller hun havde taget med sig hjem fra den første Film Camp på Møn.

Derefter farvelkys. Alle var enige om, at det er sjovt at lave film. Med mening og alvor vel at mærke.

Eftertanke og afsluttende konklusion:

Det var en intens oplevelse og en veltilrettelagt filmproduktion, men der manglede tid til optagelser i almindelighed og redigering i særdeleshed. Men det var pilotprojektets præmis, og alle kløede på under de givne vilkår. Resultatet, de to film bar også mere præg af talent end mang-

lende tid. Det er også fint med et frikvarter til Møns og Vordingborg Kommunes seværdigheder, men de skal være tilrettelagt sådan og i en sådan aura af ro, at filmeleverne ikke føler, at de pjækker fra deres film. Film Camp 2014 skal både være meningsfyldt ferie og kreativt filmarbejde.

Det fungerede godt med to producere fra Filmfabrikken, som både var tekniske supervisere under filmprocessen og voksne værter i den sparsomme fritid på Teaterhøjskolen Rødkilde. En produktionsleder med cateringopgaver er måske i overkant for en person, mens ideen med filmfaglige gæstelærere et friskt og inspirerende pust. De otte elevers svar på spørgsmålet om, hvad de havde taget med sig, var endog meget positive. Nøgleordene var sjovt og lærerigt, og glæden ved kreativt samarbejde, venskab og netværk blev fremhævet. En enkelt talte ligefrem om, at et filmarbejde giver selvtillid. Summa summarum: Filmprogrammet holdt vand, Filmfabrikken og Teaterhøjskolen Rødkilde er glimrende rammer for en Film Camp. Og lokalområdet spændende og inspirerende.

De to film, *Liv eller død* og *Englebørn* kan ses på Filmfabrikken's hjemmeside: www.filmfabrikken.dk

Judith & Ulrich Breuning

Ulrich Breuning

2013's bedste film ifølge Kim Bruun

Når vi kommer til denne tid af året, er det så hyggeligt at gøre op, hvilke film der er kommet i distribution i det forløbne år. Nedenstående er en særdeles subjektiv udvælgelse af film fra 2013 ene og alene udvalgt ud fra de oplevelser, skribenten har haft med de pågældende film. Nogle kan være uenige i udvælgelseskriterierne, men de er valgt ud fra, at der skal være noget dansk, noget med mennesker, noget for børn, noget for unge – og så skal de byde på oplevelser af mere eller mindre enestående karakter.

Spring Breakers - Filmcompagniet

Spring Breakers

En gang om året i forbindelse med påskeferien holder amerikanske unge fjorten dages ferie, kaldet 'spring break'. I *Spring Breakers* vil fire unge piger til Florida for at feste, møde andre unge og miste alle deres hæmninger. For at få råd til det, røver de en restaurant. I Florida deltager de i en løssluppen fest, som ender med, at de bliver arresteret – alle iklædt kun bikini. Til deres undsætning kommer en

narkohandler. Han betaler deres kaution og tager dem med sig. Er læseren nu foruroliget over, hvad der videre vil ske, har jeg slået stemningen rigtigt an. Ingenting ubehageligt sker (for pigerne), men man sidder filmen igennem og frygter det værste. De er så sårbare og udsatte i deres afklædthed, og den våbensvingende pusher (og alfons?) er tydeligvis uden skrupler. Men som sagt: Ingenting sker med vores heltinder.

Flere ting gør denne film til en særlig oplevelse: Den benytter sig af ungdomsfilmens æstetik med lækre kroppe og hurtige klip. Samtidig distancerer den sig fra gængse ungdomsfilm ved at have et lemfældigt forhold til tiden (fortid, nutid og fremtid smelter sammen uden påviselig grund). Den ungdommelige ubekymrethed modsvarer af den underliggende angst for pludselige udbrud af overgreb mod pigerne. Mens de i virkeligheden viser sig at være langt mere kompetente og handlende end alle andre. En slags hyldest til handlekraftige piger og en påmindelse om, at ungdommen er ubekymret. Selvom den virker udsat, når man er godt og vel på afstand af den.

The Way Way Back

'Dette er spring break for voksne' påstår en af karaktererne i *The Way Way Back*. Og man forstår, hvad hun mener: De voksne bæller uhæmmet, svælger i utroskab og opfører sig som store børn væk fra forældrenes årvågne blikke. Midt i eksesserne finder vi Duncan, en usikker og indadvendt teenager placeret sam-

men med mor og stedfar i dette paradis for voksne, hvor de jævnaldrende og attraktive piger er hentet lukket op fra helvede. Pigerne lader med al ønskelig tydelighed forstå, at han er en nörd, og at han under ingen omstændigheder skal gøre sig håb om at passe ind.

Elendigheden forløses med et frugtbart møde. I et vandland bevaret, som det så ud og virkede i 1980'erne, bliver Duncan taget under vingerne af stedets forpagter Owen. Til trods for at han på mange måder opfører sig som en teenager i en voksens krop, påtager Owen sig rollen som betænksom og opmærksom mentor for Duncan. Hvilket får Duncan til at gro nogle alvorlige hår på brystet og hjælper ham til at finde en form for selvfølelse og selvtillid.

Præcis hvad der gør det, kan være svært at sætte fingeren på, men filmen er lærklaskende morsom. Det handler nok om, at Owen tager ungerne i sit vandland så alvorligt, at han tillader sig at være sarkastisk og ironisk over for dem. Som publikum føler man sig medinddraget, når vittighederne ikke skal forklares, men bare står der til fri afbenyttelse.

The Way Way Back - Scanbox

Stumper og stykker - Miracle Film

Stumper og stykker

At briterne har det lidt svært med følelser, kan ikke komme som den store overraskelse. Men når de lægger sig i selen, formår de også at sætte alle sejl til. Således med *Broken* (som filmen hedder på engelsk). Man skal være gjort af et særligt stof for ikke at tude sig igennem store dele af filmen. Ikke bare fordi historien er sentimental, men også fordi skuespillet er eminent. Både Tim Roth og Cilian Murphy spiller op til deres ypperste, men også debuterende Eloise Laurence er et absolut fund.

Når øjnene er tørrede, og eftertanken melder sig, kan man godt få den kæterske tanke, at filmen kan tages til indtægt for det synspunkt som oftere og oftere bliver fremsat i Storbritannien: Det er de uuddannede dummemnikker, som er skyld i alle problemer. Men mens filmen står på, er det svært ikke at blive forført. Og så er de tidsligt forskudte fortælleplaner en genistreg.

Warm Bodies

Af alle monstre er zombieerne nok de mest skræmmende. Vampyren lokker med løfter om evigt liv og ditto ungdom (samst, lad os nu bare være ærlige, med sex af en helt særlig og intens aftapning). Varulven er fascinerende, fordi den vækker et slumrende dyr i os og skræller den pæne fernis af civilisationen. Aliens er uberegnelige, men alligevel har de deres egen logik, som man må respektere. Zombier derimod er skræmmende i deres viljeløse march mod levende kød. De minder ubehageligt om os levende, når vi glemmer at være til stede i vores egne liv. Den selvfortabte jagt på noget vi egentlig ikke har brug for, men som giver os en umiddelbar og hurtigt glemt tilfredsstillelse. Alle årvågne læsere har nok bemærket, at jeg frygter for, at jeg selv går igennem mit liv som en zombie.

Hvad filmen gør, er at puste nyt liv i genren. Både ved at give stemme og

håb til kødæderne, og ved at henvise til noget så fjernt og smukt som *Romeo og Julie*.

MGP Missionen

Når *MGP Missionen* nævnes som en af årets bedste film, er det ikke kun på grund af den meget hype, der var omkring filmen. Man husker vel afvisningen af den med begrundelsen, at en cast med anden etnisk baggrund end dansk ikke ville sælge i det jyske!

Når man ser bort fra de sædvanlige urimeligheder, som danske børnefilm lidt for ofte tynges af, er det en velfortalt og fængende historie. Urime-

lighederne, jeg har i tankerne, er selvfølgelig, at ingen konflikter for alvor får betydning, og at alle optræk til uoverensstemmelse kan løses med et snuptag og en håndmad.

Med det af vejen synes jeg, at der er mange fine stunder i filmen. Kulturmødet er sjovt, fordi bonderøven skal integrere sig, og velgørende for så vidt som det giver et indtryk af, at vores brunere medborgere ligner os på mange måder (og adskiller sig på nogle områder). På samme vis er miljøbeskrivelserne fine, og man kan jo overveje, hvem man helst vil identificere sig med.

MGP Missionen - Filmcompagniet

Brendan og hemmelighedernes bog

Jeg synes, at distributøren Angel fortjener al mulig anerkendelse for konceptet Rabalder Film. I denne serie

kommer en lang række kvalitetsfilm til landet, og vi får mulighed for at vise dem til vores medlemmer. Havde pladsen været til det, skulle flere af filmene i serien have en omtale i forbindelse med de bedste film fra 2013. Det geniale ved filmene er måske ikke deres historier eller deres filmiske kvaliteter, men at de giver et indblik i nogle andre fortælletraditioner og nogle andre blikke på det at lave film for børn.

Kim Bruun,
Formand for filmudvalget

Warm Bodies - Nordisk Film

I tilfældet *Brendan og hemmelighedernes bog* er tegningerne næsten surreelle, men historien vedkommende. Billederne fortaber sig i indviklede keltiske mønstre, og man kan ganske miste orienteringen i dem.

Brendan og hemmelighedernes bog - Angel Film

Men der fortælles også om det såre menneskelige vilkår for os alle, at vi skal forlade barndommen og blive til dem, vi er.

For en god ordens skyld bør det nævnes, at *Brendan og hemmelighedernes bog* ramte biograferne i december 2012, men DaBUF viste den til filmgennemsyn i foråret 2013.

Antboy

Til listen over årets bedste film for børn og unge slipper man ikke uden om Danmarks første superheltefilm. Især da ikke, når superhelten er et barn.

Filmen placerer sig "solidt i superheltegenren og benytter sig af genrekonventionerne på såvel indholdsplanet som i sit udtryk. Og dog på sin helt egen måde. For hvor Hollywoods superheltefilm gør brug af avancerede (og økonomisk pebrede) specialeffekter, kommer *Antboy* med sit bud på et bidrag til genrens visuelle ud-

tryk. Den låner fra tegneserien, og ved brug af lydeffekter og tegnede sekvenser med onomatopoeitika som Kapow!, Slam! osv., som vi genkender fra tegneseriernes talebobler, skaber den action på sin egen kreative og raffinerede måde. Og det virker. Vi suges ind i filmen og dens handling" – skrev Mette Wolfhagen om filmen i sidste nummer af Pråsen.

Ved de to filmgennemsyn i foråret, hvor vi viste *Antboy*, fremhævede flere af de fremmødte børn, at den var *lidt* uhyggelig, men at de med deres alder godt kunne klare det. Dog mente de, at børn yngre end dem selv ville have det svært. Det ser jeg som et kvalitetsstempel fra målgruppen – 'lige præcis jeg kan klare at se disse uhyggelige scener'. Det betyder, man må stå en lille smule på tær for at se filmen. Og da udsagnet kom fra både 10-årige og 14-årige, tror jeg, at det er en film, som rammer bredt. Selvom jeg kan være bekymret for

Otto er et næsehorn - Filmcompagniet

om den er *lidt* for uhyggelig for seere, der er knap så hædede som jeg.

Otto er et næsehorn

Uden at undervurdere nogens indsats, synes jeg, at historien om Topper og hans næsehorn Otto er så god, at en filmatisering næsten ikke kan undgå at blive vellykket. I alt fald er *Otto er et næsehorn* en livsbekræftende og munter film.

Den er en hyldest til fantasien og forestillingen om, at man kan skabe hele verdener med en blyant. Filmen skal særligt fremhæves for dens genetablering af Ole Lund Kirkegaards univers. Og for at den uddyber personerne i det. Det er velgørende at opleve, hvordan de voksne i filmen kaster lods og lader fantasifuldheder-

ne råde. Det gør det ligesom lidt mere legalt, at jeg også gør dét i biografen.

Vilde Rolf

Alle mine forbehold over for computerspil blev fejlet til side af denne overraskende helstøbte beretning om Rolf og hans eventyr. Historien er den, at Rolf er træt af at være skurk i sit eget spil og derfor søger ud for at blive helt i et andet. Men hans udseende og hans temperament gør ham til en lidet sandsynlig helt. Alligevel finder han en slags prinsesse, han kan hjælpe. Og alt ender i fryd og komsammen.

Forbeholdene, jeg havde, bunder naturligvis i, at jeg ikke har spillet siden engang i 1980'erne. Men af folk med

Antboy - Filmcompagniet

Vilde Rolf - Disney

fingern mere solidt plantet på pulsen (Mads fra bestyrelsen) kan jeg forstå, at det er en sjov pointe, at de pixels, figurerne er opbygget af, varierer i tæthed og størrelse. Selv kan jeg kun forholde mig til historien og til de referencer, filmen benytter sig af. Og her svømmer jeg fuldstændig væk.

Sin banalitet til trods bliver jeg grebet af historien om den misforståede grimrian, der bare vil have et sted at høre til (sagde nogen Frankenstein?), og jeg får en klump i halsen, når han finder sin ven og oven i hatten redder dagen og spillet, og guderne må vide hvad andet.

Referencerne er utallige og henviser til såvel kulturelle som til kommercielle produkter og fortællinger. Og ja, det er et billigt trick at lade os 'opdag' alle disse referencer og dermed føle os enormt kloge. Men jeg er bare til falds for den slags.

Beautiful Creatures

Lad det være sagt én gang for alle: En håbløs romantiker gemmer sig bag det skumle ydre på denne signatur. Stik mig en kærlighedshistorie med et twist og jeg er solgt. Og så er det vist passende også at gøre et for-

søg på at forsvare intellektuelt, at jeg er vild med *Beautiful Creatures*. I en typisk sydstatsflække driver Ethan rundt og drømmer om et udblik fra det snæversyn, en sådan by i bibelbæltet tilbyder. Ind på scenen kommer Lena. Hun drømmer om at høre til et sted – om det så bare er i den lille intolerante by. Det slår gnister mellem de to (fremragende formidlet af skuespillerne Alden Ehrenreich og Alice Englert), og vi bliver kastet ud i en fortælling om overnaturlige kræfter og umulig kærlighed. Lyder det som noget, man kender i forvejen, tager man ikke fejl. Men *Beautiful Creatures* er bare langt bedre. Skuespillerne er interessante, historien fænger og lader sig ikke forudsige, og så efterlader den tilskueren med nysgerrighed på flere planer. Til dels om hvordan det kommer til at gå videre for de unge (ulykkelige) elskende. Og nok så vigtigt en nysgerrighed som peger ud af fiktionen.

I sin desperation efter at undslippe, fortaber Ethan sig i bøger. Og det vel at mærke bøger med udsyn og indsigt. *Slagterhal 5*, *Griberen i rugen* og *Dræb ikke en sangfugl* bliver i hvert fald nævnt. Alle bøger jeg med største sindsro vil foreslå opvoksende

Detektiverne - Filmcompagniet

generationer at læse. Lena præsenterer Charles Bukowski for Ethan. Hvilket jeg vil være en smule mere forbeholden overfor (selvom Bukowski er mægtig underholdende; man skal blot være advaret om, at han er en sjofel mand med et beskidt sprog).

Detektiverne

Lige indtil deadline på denne tekst håbede jeg, at det ville give mening at nævne den danske børnefilm *Detektiverne*. Desværre får den ikke premiere i 2013, og det er i skriven- de stund uvist, hvornår den får det.

De sædvanlige svagheder til trods, er det en film, jeg sætter højt. En bande raske unger sætter sig op mod en forbryderkonge i et behjertet forsøg på at gøre verden til et bedre sted. De er snu, listige, kække og en række andre tilsvarende adjektiver, og man er på intet tidspunkt i tvivl om, hvordan det vil gå.

Når *Detektiverne* til trods for denne ikke særligt flatterende karakteristisk fortjener en omtale som en af årets bedste film, er det, fordi den repræsenterer en stemning og en tendens, som er velgørende. Så tumpede de voksne i filmen ellers er, forstår de at tage børnene alvorligt. De lægger (i bogstavelig forstand) ikke fingrene imellem, når de omgår vores helte. Det er usædvanligt at se børn blive nedgjort af voksne, men det er enormt forløsende (og sjovt), fordi det viser, at børn ikke er en særlig race, man skal tage særskilt hensyn til. Dem man kan grine af og med, er i sandhed ens ligemænd.

Et af de fremmeste formål med vores forening er vel at opfatte børn som vores ligeværdige. Som mennesker med krav på at blive taget alvorligt. Og med retten til at få nogle gedigne oplevelser med film.

Beautiful Creatures - Nordisk Film

TOP 10

– de mest bookede film i sæson 2013/2014

MGP Missionen
– Filmcompagniet

MGP Missionen
40 bookinger

Max Pinlig 3 - På Roskilde:
– Filmcompagniet

**Max Pinlig 3
- På Roskilde**
29 bookinger

Croods
– Filmcompagniet

Croods
26 bookinger

De eventyrlige vogtere
– UIP

**De eventyrlige
vogtere**
26 bookinger

Fuchsia - den lille heks
– Angel Film

**Fuchsia
den lille heks**
26 bookinger

Krokodillebanden
– Angel Film

Krokodillebanden
26 bookinger

Modig
– Disney

Modig
25 bookinger

Den lille julemand
– Angel Film

Den lille julemand
24 bookinger

Otto er et næsehorn
– Filmcompagniet

**Otto er
et næsehorn**
24 bookinger

Min søsters børn i Afrika
– Filmcompagniet

**Min søsters
børn i Afrika**
23 bookinger

Sådan får jeres filmklub succes

Kom og vær med, når DaBUF tager hul på en ny runde fyraftensmøder i januar/februar 2014. Hør om andres erfaringer og vær med til at diskutere mulighederne i netop jeres klub.

Møderne har som mål at give klubberne mulighed for at høre om nye initiativer, som andre klubber har haft succes med, og samtidig at skabe rum for udveksling af erfaringer, diskussion af fælles problemer og meget mere. Der er tale om et fyraftensmøde, dvs. et møde mellem kl. 17 og 20, og deltagelse er gratis.

Mødeplan:

I november sendte vi et spørgeskema ud for at undersøge, hvilke steder, tidspunkter og emner, som klubberne kunne tænke sig. Ud fra svarene har vi valgt, at møderne finder sted på nedenstående datoer og steder.

Program:

Møderne vil især sætte fokus på nye aktiviteter for medlemmerne, film for de unge og for de små, økonomi og tilskud og PR og synlighed. Hvert møde vil tage udgangspunkt i eksempler og ideer fra et par klubber

med erfaringer inden for de forskellige temaer. Senere vil også deltagerne egne erfaringer og spørgsmål komme i spil.

Mødeleder er konsulent Jan Helmer-Petersen, som I vil kende fra den evaluering af DaBUF, som blev gennemført i 2012 og fra de første fyraftensmøder.

Invitation og tilmelding:

I har allerede modtaget en invitation til fyraftensmøderne pr. mail. Tilmelding skal også ske pr. mail til sekr@dabuf.dk og skal være modta-

get senest to uger før, mødet skal afholdes. Endeligt program med oplysninger om stedet og deltagerne udsendes i dagene inden mødet.

Nærmere oplysninger hos sekretariatet, på tlf. 33 21 41 76.

Tid	Sted	Vært
Torsdag den 16. januar 2014	Ørestaden	Hodja Ørestaden
Tirsdag den 21. januar 2014	Slagelse	Slagelse Børne- og Ungdomsfilmklub
Tirsdag den 28. januar 2014	Aarhus	Aarhus Skolebio
Torsdag den 6. februar 2014	Kolding	Kolding Børne- og Ungdomsfilmklub

Gå ikke glip af Berlin Filmfestival – book dit værelse nu!

Skal vinterferien gå til filmfestivalen i Berlin, så er det nu, beslutningen skal tages.

Som vi annoncerede i sidste nummer af Pråsen, har vi sat deadline for bestilling af værelser til lige før jul, men skulle I først få besluttet jer mellem jul og nytår, så kontakt sekretariatet lige efter nytår, så må vi se, om vi kan klare jeres ønsker.

Vi har forhåndsreserveret værelser fra lørdag d. 8. februar til onsdag d. 12. februar 2014, men skulle man ønske at forlænge eller forkorte perioden, kan dette sikkert også lade sig gøre.

Prisen er som de foregående år 100,- EUR for et dobbeltværelse med bad, toilet og morgenmad og 85,- EUR for et enkeltværelse. Et barn til og med 12 år, som bor i forældrenes værelse, er gratis. Andet barn samt personer over 12 år koster 40,- EUR pr. overnatning.

Vi har endnu ikke hørt om nogen, der ikke er vendt begejstrede hjem fra deltagelse i denne filmfestival, så det er måske i år, du skal give dig selv eller andre denne oplevelsen i julegave?

Har I spørgsmål, så kontakt DaBUF sekretariat på 33 21 41 76 eller bestyrelsesmedlem Susanne Rørvig på 86 88 20 16.

Læs mere om Berlinale 2014 på www.berlinale.de

Kine Bjaaland Dahl / Sekretariatet

Tegnefilmstemmen

*Lørdag den
26. oktober 2013
havde Nyborg
Børne- og
Ungdomsfilmklub
besøg af skue-
spiller Lars
Thiesgaard*

Bestyrelsen i Nyborg Børne og Ungdomsfilmklub blev så begejstrede, da vi oplevede Lars Thiesgaard på landsseminaret fortælle om at lægge stemme til tegnefilm, at vi syntes, at vores medlemmer skulle have den samme gode oplevelse. Resultatet blev, at vi fik en herlig dag og rigtig mange tilbagemeldinger fra "vores unger" om, at de havde haft en sjov og god oplevelse.

Lars indledte med at give eksempler på de stemmer, han laver, og så skulle børnene gætte, hvem det var, og det kom bare prompte fra dem. De var på intet tidspunkt i løbet af dagen i tvivl om, hvilken tegnefilmperson, der talte. Han viste derefter tegnefilmen med sneglene og dubbede live med tre forskellige stemmer som på landsseminaret, og det var igen en oplevelse at se og høre, hvordan han bruger sig selv og ændrer sig til de forskellige stemmer. Vi fik heldigvis den samme gode reaktion fra børnene, og de var bare med hele vejen igennem.

Lars var på i cirka 20 minutter inden vores almindelige filmforevisninger, og det betød, at han var på 3 gange

på en dag. Det var herligt for os i bestyrelsen at opleve, at han faktisk udviklede sin optræden fra gang til gang ud fra børnenes og vores tilbagemeldinger. Vi havde denne lørdag valgt at samle vores hold på tværs af

alder, for at de kunne opleve Lars, og vi sluttede af med at vise *Kong Fu Panda 2* for holdene. Inden filmen gav Lars børnene nogle hints til, hvad de kunne lægge mærke til i filmen og fortalte lidt om stemmerne.

At få besøg af Lars Thiesgaard er et indslag, som vi kun kan opfordre andre klubber til at tage på programmet.

Nyborg Børne- og Ungdomsfilmklub

Succes med bestyrelsesaktive unge i Vejle og Glostrup

Ansaret for filmklubarbejdet i Vejle og Glostrup påhviler både de unge og de mere erfarne bestyrelsesmedlemmer. Deres holdninger har samme vægt, og de deles om langt de fleste arbejdsopgaver. Blandt andet er de fælles om den praktiske afvikling af forestillingerne, ligesom de også er fælles om at sammensætte sæsonens program.

Særlige egenskaber

Men på samme tid er der dog også et billede af, at de unge ofte har helt andre kompetencer end resten af bestyrelsen. Disse kompetencer består blandt andet i en større teknisk viden, når det drejer sig om at opdatere hjemmeside og facebook.

Ligeledes har de unge også en større erfaring udi at udvælge film, der bedst passer til den målgruppe, de selv er en del af. Denne viden udnytter de unge især, når de planlægger filmmaraton. Men også i forbindelse med sæsonens øvrige programlægning fungerer de unge bestyrelsesmedlemmer som en slags eksperter. I Vejle har de yderligere det endelige ord, hvis der er uenighed om valget af film for de ældste hold.

Solidt støttet, selvstændigt ansvar

Kunsten er kort sagt, som det ses i Vejle og Glostrup, at udnytte de unges særlige viden. De unge bliver oplært i arbejdet i filmklubben af de mere erfarne bestyrelsesmedlemmer, men de

unges interesse forsøges stadig fastholdt ved at give dem ansvar for selvstændige projekter.

I den forbindelse er kodeordene især at tage de unge alvorligt og inddrage dem på lige fod med andre bestyrelsesmedlemmer. Samtidig skal der dog også tages højde for deres alder, og hvad der således kan kræves af dem. De unge skal på den ene side have selvstændigt ansvar, men på den anden side aldrig føle sig alene om afviklingen af et arrangement. I Vejle og Glostrup bliver dette klaret ved, at de unge altid bliver støttet og hjulpet af den øvrige bestyrelse.

Klart defineret og overskueligt arbejde

I Vejle går de derudover meget op i, at de unge ved, hvad de går ind til. Det-

I Vejle Skolebio og Glostrup Filmklub for børn og unge deltager de unge aktivt i det lokale bestyrelsesarbejde. Hemmeligheden synes at være, at de unge får både ansvar og støtte.

te sikres gennem en meget præcis beskrivelse af arbejdsopgaverne som medlem af bestyrelsen. Glostrup har ikke som sådan en konkret beskrivelse af arbejdsopgaverne. De vil i stedet gerne begynde at arbejde mere med ad-hoc-projekter arrangeret af unge, der har en konkret interesse i ét bestemt arrangement, men ikke nødvendigvis er fast tilknyttet klubbens bestyrelse.

Klubbernes grundlæggende tanke bag inddragelse af de unge i bestyrelsesarbejdet synes klart at være karakteriseret ved to ting: overskuelighed og en tydelig definering af arbejdsopgaver.

For øjeblikket er der fire aktive unge i alderen 18 – 20 år i Vejle Skolebios bestyrelse, mens bestyrelsen i Glostrup Filmklub for børn og unge har to unge medlemmer, der begge er 22 år. Vejle vil gerne fastholde sit antal på fire ungdomsbestyrelsesmedlemmer, mens Glostrup gerne vil have fat i lidt flere end sine to.

Marc Honoré

Hvorfor spilder jeg min

Under ovenstående provokerende (og i virkeligheden ganske misvisende og helt forkerte) overskrift prøver Pråsen at rette søgelyset mod frivillighedsarbejdet.

Og at sætte ord på den livgivende drivkraft og grundliggende motivation hos de talrige personer, som i dette tilfælde arbejder med filmformidling for børn og unge.

Hvilken energikilde leverer brændstof til filmmotoren?

Hvorfor er det vigtigt at vise film for børn og unge?

Hvad betyder det for samfundet og demokratiet?

Hvilket fremtidsperspektiv er der tale om?

Der er 10 skarpe spørgsmål, som Pråsen beder udvalgte dabuffer om at besvare.

*Formanden for Danske Børne- og ungdomsfilmklubber
Kim Bruun lægger ud.*

1. Hvorfor i alverden viser du film for børn og unge, som alligevel på alle leder og kanter er udsat for et billedbombardement?

I et forfængeligt forsøg på at opdrage børnene og de unge til at skelne skidt fra kanel udvælger jeg sammen med en bunke kompetente mennesker film, som jeg mener kan kvalificere deres opdragelse. Med en kliché er den person, der ikke forlanger kvalitet, med til at afskaffe den.

2. Hvorfor viser du børn og unge film, som de alligevel bare kan se i biografen eller på tv?

Selvfølger jeg dem film, de lige så godt kunne se i tv eller sammen med deres venner og en bunke popcorn. Men min ambition er *også* at vise dem film, de ikke ellers ville have set. Film, de kender i forvejen, eller som vennerne siger, de skal se, er udmærkede til at lokke de troskyldige små ind i folden. Når først de er dér, slår vi til – og viser dem film, de ikke vidste de havde lyst og trang til at se.

3. Hvorfor lader du ikke børn og unge være i fred og lege og lave lektier?

Børn og unge skal lege og lave lektier. Og helst må de aldrig glemme den nysgerrighed og appetit på verdenen, begge dele er udtryk for. Men filmen kan åbne dem og deres sanser for virkeligheden omkring dem på en måde, som leg og lektier ikke helt kan (ligesom film ikke kan ramme helt så præcist som de andre aktiviteter). Indsigten i andre livsformer end dem, vores børn er så heldige at have, kommer ikke af at læse om det eller at lege levevilkår. Indsigten får

man heller ikke af at se en film, men man lever sig ind i den fremmede verden og identificerer sig med den i de 90 minutter filmen varer. Og når man først har været der, er det måske lettere at forholde sig til de livsvilkår, andre mennesker lever under.

4. Hvorfor beskæftiger du dig ikke med fornuftige ting som at udrydde sult, nød og elendighed?

Det ville være smukt at gøre det (også), og hvis mine kort var blevet fordelt anderledes, ville det måske være dét, jeg gjorde. Men dels har jeg ikke evner i den retning, og dels tror jeg på, at man skal grave, hvor man står: Du kan måske gøre en forskel her og nu for de mennesker, du har heldet at komme forbi på din vej. Lidt højstemt har du faktisk en *forpligtelse* over for de mennesker, du møder på din vej.

Min vej har ikke bragt mig i en situation, hvor jeg kunne gøre den store globale forskel – i bedste fald har jeg gjort det per stedfortræder ved at give penge. Derimod falder det mig naturligt at være med til at opdrage børn og unge mennesker gennem gode kulturelle oplevelser. Og hvem ved: Måske bliver de så gode mennesker af den opdragelse, at de ender med at udrydde sult, nød og elendighed. Deres kort bliver måske blandet, så noget sådan sker.

5. Hvorfor læser du ikke en bog eller går i teatret i stedet for at se film?

En af mine yndlingsbeskæftigelser er at læse bøger. Når jeg forelsker mig i personerne, kan jeg strække oplevelsen langt, inden jeg må tage afsked med dem. Teateret har et nærvær og

tid i DaBUF?

en nerve, filmen ikke helt kan matche.

Til gengæld er filmen som hovedregel enormt tilgængelig. Alt, der kræves, er, at du holder dig nogenlunde vågen, mens den står på. Du får mulighed for at komme så tæt på andre levende mennesker, du ikke på samme måde kan i de andre kunstformer. Deres følelser kan aflæses umiddelbart, du får dem at se i situationer af pinlighed, intimitet, afmagt og alskens andre følelsesmæssige storme, og derigennem kan du udleve disse per stedfortræder.

Endvidere er der samtidigheden og samhørigheden ved film: Det er svært at læse bøger sammen med andre, og teater kræver tilstedeværelse på en bestemt lokalitet på et bestemt tidspunkt. Film kan deles med og af mange på én gang. Og film er nemmere at vende tilbage til igen og

igen, fordi de er så hurtige at genopleve.

6. Hvorfor bruger du ikke din fritid sammen med folk på din egen alder?

En stor del af min fritid spenderer jeg så sandelig også sammen med ikke-børn. Tiden sammen med børnene er belønningen for arbejdet udført sammen med voksne. Den spontanitet og umiddelbarhed, børnene besidder, er guld værd. De har endnu ikke lært at forstille sig, hvorfor de omtaler deres omverden 1 til 1. Man kan være sikker på at få sandheden smidt i ansigtet af disse små anarkister.

7. Hvorfor foretage du dig ikke noget fornuftigt, som fylder din pengepung?

Som hvad dog? Det her er det, jeg kan. Når man har sit på det tørre, er

det vel kun naturligt, at man føler trang til at gøre noget godt for sine medmennesker. Mennesket lever ikke af brød alene, men det kan heller ikke *spise* penge. Penge er kun interessante for de muligheder, de åbner. Så når man (som jeg) har, hvad man skal bruge, giver det mere fylde og glæde i livet at gøre noget knap så egoistisk.

8. Hvorfor spilder du din tid i biografen i stedet for at få frisk luft og opleve virkeligheden?

I bedste fald bliver man konfronteret og klogere på sig selv af at opleve kultur. Og en fantastisk måde at gøre det på er i biografen.

9. Hvorfor spilder du din tid med at være med i DaBUF?

Fordi nogen har vist mig den tillid at sætte mig i bestyrelsen for DaBUF. Og her er jeg oven i købet sat i spidsen for Filmudvalget og delvis PR-udvalget. Modvilligt er jeg for tiden også formand for foreningen. Den tillid vil jeg gøre alt, jeg kan, for

at honorere. Og så synes jeg, at det, vi laver, er skægt. Ikke at forglemme er det livsbekræftende at møde mennesker, som er nørdede på samme måde, jeg selv er. Det giver mig en dybtfølt oplevelse af *at høre til*, og at vi er flere, som ser verden på samme måde. Og så er det velgørende at mødes med andre og diskutere vores fælles passion.

10. Hvorfor er du så meget til grin?

Fordi vi lever i grådighedens tidsalder. Dette er ikke et politisk statement, men en konstatering af, at på dette tidspunkt i historien og i denne geografiske beliggenhed hersker en forestilling om, at grådighed er godt. Og hvis man abonnerer på en forestilling om, at vi alle kan leve af at sælge aktier og fast ejendom til hinanden, er det latterligt at gøre noget for andre uden at blive betalt for det. Men sådan ser jeg ikke på verden, og derfor er det faktisk rart at være så meget til grin.

Kim Bruun

DANSKE
BØRNE- OG
UNGDOMSFILMKLUBBER

Det store i det små Kalles heroiske kamp

Det var Georg Brandes, som talte om det uendeligt store i det uendelige små. Han talte om ingen ringere end verdens største dramatiker William Shakespeare, som mestrede dette særlige fortællegreb til perfektion. Pråsen har rettet søgelyset mod det store i det små i børnefilm, som måske ikke syner meget i filmlandskabet med en forholdsvis enkel, børnevenlig handling, men som alligevel er så store for de små hoveder, der vokser og bliver klogere i børne- og ungdomsfilmklubber. Det store i det små kan måske også inspirere en og anden klub til at mindes og sætte en lidt ældre eller gammel lille-stor filmperle på repertoire.

Der var en gang en dreng – som fik en lillesøster med vinger

I sig selv er ovenstående jo en vanvittig filmtitel, og på den måde er et dansk publikum allerede sporet i retning af, hvem der står bag sådan en film. Det er Michael Wikke og Steen Rasmussen! Hvis nogen alligevel skulle være i tvivl.

Under fællestitlen *Det store i det små* kaster jeg mig over netop denne film. Denne herlige sag kan man vælge at betragte som en hyggelig, lille fanta-

sifuld historie, men man kan også sagtens se meget mere i den.

Wikke & Rasmussen

Wikke & Rasmussens særlige billedunivers i klare farver og fine former er specielt. Og enten elsker eller hader man det. Jeg elsker det, for det er med til at understrege præmissen, at vi er et sted, hvor almindelige konventioner ikke nødvendigvis hersker. Jeg ser filmens oplagte kerne som drengen Kalles kamp for at tillade det unormale og endda se noget smukt i det. Mens alle andre betragter søste-

20

Der var engang en dreng der fik en lillesøster med vinger - Filmcompagniet

Wikke og Rasmussen

rens særlige hudlapper som noget abnormt, noget mærkeligt og endda grimt, er Kalle overbevist om, at det er vinger.

Kalle kæmper

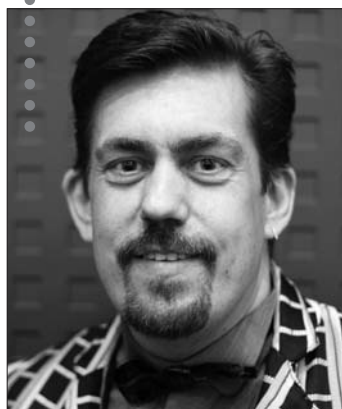
Andre børn kunne vælge blot at være visne over de beslutninger, de voksne tager, men Kalle tager kampen op. Det kan i høj grad synes at være en umulig kamp, og det er så dér, historien bliver helt klassisk. For det er jo netop de små, der kæmper de store kampe. Det er intet mindre end en odysse, som Kalle begiver sig ud på, og selv om han måske ikke skal gennem helt så meget som den græske sagnhelt, er der alligevel nok at se til. Kalle møder Alf, der helt apatisk bare lader tiden gå, fordi alt, han rører ved, går i stykker. Kalle får ham overbe-

vist om, at det kan betale sig at prøve at komme videre. Og endnu en gang slår han sin rolle fast som den, der tør.

Eventyrunivers med variationer

Wikke & Rasmussen kunne insistere

Mads Wiirtz Gammelmark

på et hyggeligt eventyrunivers, hvor de, der står for noget godt, også bare er gode, men sådan skal det heldigvis ikke være hele vejen. Da Kalle og Alf kommer til Pandekagehuset er alt idel lykke, og de tre pandekagekoner er venlige og bedstemoragtige. Men så kommer regningen, og kan den ikke betales, skal der arbejdes. Hov, der væltede illusionen. Fedt.

Eventyret er på banen igen hos 7x7 i skoven. De syv dværge, der måske ikke helt er så dværgede mere, er stadig nogle raske fyre, der kan få noget fra hånden. De har deres helt egen Snevide som i Caroline Hendersons skikkelse er alt andet end snehvid, men som alligevel finder sin helt egen prins.

Plastic Palace

Det er naturligvis også ved et palads, at det hele skal ende, men i denne sammenhæng Plastic Palace! Inden Kalle når så vidt, er der til overflod en voldgrav i form af en større sø, der også må forceres. Man tror, det er løgn, men alt lykkes for Kalle til sidst.

Måske er det hele meget 1970'er pædagogisk, men jeg holder altså meget af at kunne se en film sammen med mine egne og klubbørn, hvor moralen faktisk ligger lige for, og hvor man så kan grave dybere, hvis det skal være og finde store perspektiver i små scener og finurlige referencer.

Hvis ikke vampyrer, hvad så?

Drop krystalkuglen og smid kaffegrumsen væk

Når der skal spås om fremtidens film-succeser, er der kun en vej at gå for filmprofeten: Oplys mig om bogsælget, så skal jeg fortælle dig, hvad der kommer i biografen.

Så nemt kan det egentlig gøres, når der skal forudses, hvilke børne- og ungdomsfilm, der bliver de næste populære publikumsmagneter. For de sidste mange års allermest succesfulde film har været adaptioner af bøger eller rettere bogserier. Og det har bragt især overnaturlige væsner ind i teenageres hjerter og hjerner. Hvor mange vampyrer har ikke flænset nattesøvnen for læselystne godtfolk i alle aldre, siden Stephanie Meyers *Twilight*-romaner udkom? Før det, var det J.K. Rowlings troldmandunivers, der satte sengelampen på overarbejde. Det har Hollywood ikke

været sen til at opdage. Når man allerede har en solid fanskare, der ikke er bleg for at trække i soveposen og overnatte foran bogbutikkerne, så man kan være den første til at kaste sig over linjerne i en ny udgivelse af enten den ene eller anden børne- eller ungdomsroman, så er man også sikret et købelystent biografpublikum til de samme historier i levende billeder. Og det har givet afkast.

I det nye årtusind har tre filmserier domineret markedet. *Harry Potter*, *Twilight* og nu senest *The Hunger Games*. Det har været de skiftende børne- og ungdomsfænomener, der har fået folk til at valfarte i biografen. Hertil kommer naturligvis den tsunami af superheltefilm, der har oversvømmet biograferne i nu mange år og så naturligvis fantasy-filmen *Ringenes Herre* og *Hobbitten*, hvis anbefalede aldersgrænser varierer noget.

Drengen med de runde briller og magiske evner, Harry Potter, var det første slidstærke trækplaster. Den første film kom i 2001, og de 8 film, der i alt er blevet lavet med drengen med lynet i panden, trak så mange mennesker i biografen, at franchisen i dag indtager førstepladsen over den mest indtjenende filmserie nogensinde.

Over ti år kunne man følge Potters udvikling på film, selv om den nok ikke var ukendt for mange. For filmene var som bekendt baseret på J.K. Rowlings bøger, der

på sin side er en af de bedst sælgende bogserier nogensinde.

Voldsomme reaktion på Potter

En af forklaringerne på succesen gav freelancejournalisten Tanya Gold i 2011 i den britiske avis *The Guardian*. Hun mente, at Harry Potter er en så humorforladt, gennemsnitlig dreng, at alle kan identificere sig med ham. Eller som hun skrev "Hvis han kan redde verden, så kan en kat også (...) han er en ekstraordinær ordinær helt". Det er nok ikke ord, en dedikeret fan vil sætte pris på, men Gold rammer ned i noget meget vigtigt, når det gælder forsøget på at forstå, hvordan visse fiktioner bliver til massemediefænomener. Den brede identifikation. Så bred var den i *Harry Potter* og åbenbart så nem at tolke alt muligt og umuligt ind i, at Potteruniverset er blevet brugt som afsæt for diskussioner om filosofi, psykologi, teknologi og teologi. I januar 2002 fandt der sågar en Harry Potter-bogafbrænding sted i New Mexico, USA, fordi præsten Jack. D. Brock, leder af menigheden *Christ Community Church of Alamogordo*, frygtede den dyrkelse af det okkulte, som han så bogserien være et udtryk for. Hekseri blev præsenteret som en positiv praksis i bøgerne, sagde han; noget,

der blev stærkt fordømt i Biblen. Ligeså har man i Iran forkastet serien for dens "ødelæggende og kulturelle konsekvenser", der kunne true en yngre generations identitetsskabelse. Sådant som i øvrigt også Barbie, Batman og Spiderman bliver ansete som undergravende figurer.

Gudedyrkelse af vampyrer

Det er ikke svært at kategorisere ovenstående som overreaktioner. Men samtidig understreger de den indflydelse, som populærkulturen af nogle frygtes af have. Andre ser det ikke som noget negativt. Men ikke desto mindre blev det næste ungdomsfænomen *Twilight* også nærstuderet, analyseret og til tider kritiseret. Den første film kom i 2008.

Stephanie Meyers vampyrhistorier henvender sig i højere grad til et præteen og teenagepublikum end Harry Potter. Dog har der også været talt om Twi-moms, altså mødre, der delte deres børns begejstring for serien. I *Twilight* blev der skruet op for kropsvarmen, mens der på samme tid blev prædikeret seksuel afholdenhed til efter ægteskabets indgåelse. I centrum er pigen Bella, vampyren Edward og vareulven Jacob. Trekantet romantik blandes sammen med kampen mod det onde, som lever både i og blandt menneskene. Også *Twilight* fik kristne amerikanere op af stolen. De mente, at populariteten kammede over i gudedyrkelse af vampyrene. Andre mente, at kønsrollemønstret i serien var for gammeldags, og forholdet til sex var for puritansk. At det påvirkede ungdommen, var der dog ingen tvivl om. Nogle gik endda så langt som at begynde at bide hinanden som tegn på affektion. Som en blodig erstatning til sugemærket. Det

Nanna Frank Rasmussen

Først kom

Harry Potter, så bed vampyrer sig rigtig godt fast i populærkulturen, og nu er den seje pige i dødspillet Hungergames på fremmarch.

Når nyt blod skal tilføres, stikker filmbranchen næsen i bøgerne.

Hvad bliver det næste?

Nanna Frank Rasmussen giver et bud

Twilight - Nordisk Film

fortalte en amerikansk sexolog til det amerikanske tv-program ABC News i 2010.

Moderne gladiatorkamp

Man må håbe, at det nyeste eksplosivt populære kulturfænomen, *The Hunger Games*, ikke vækker en lignende 1:1-inspiration hos seriens fans. Her er det den 16-årige pige Katniss Everdeen, der indtager den altdominerende hovedrolle. Hun bor i det post-apokalyptiske samfund Panem, og en gang om året udtages en gruppe børn mellem 12 og 18 år til en tv-transmitteret kamp for livet. Den sidste overlevende vinder. Det er en slags moderne gladiatorkamp i et sci-fi-univers, som spejler visse computerspil og på sin vis også reality-tv, og serien er blevet hyldet for at problematisere disse fænomener. Endnu er der heldigvis ikke set eksempler på, at teenagere har forsøgt

at efterligne disse darwinistisk inspirerede myrderier.

Også *The Hunger Games* er baseret på en bestseller-serie. Nemlig Suzanne Collins' bøger, der på dansk hedder *Dødsspillet*. Hollywood har sikkert længe haft næsen i bogreolerne for at se, hvad der kan erstatte *The Hunger Games*, når den serie er løbet over det store lærred. Og faktisk er allerede to potentielle franchises sendt af sted. Den ene er *Ender's Game*. Filmen, der just har haft premiere, bygger på sci-fi-romanen af samme navn fra 1985. Og så kommer filmen *Divergent* i de danske biografier til næste år, en film, der efter sigende skulle minde noget om *The Hunger Games*. Her har Hollywood været anderledes hurtig på aftrækkeren. Bogserien, der er forlæg for filmen, udkom i henholdsvis 2011, 2012 og sidste del i oktober 2013.

Det er svært at forudsige, hvad der for alvor vil blive den populære afløser. Det har Hollywood mærket. Her har man fået en kontant afklapsning, da film som *Mortal Instruments: Dæmonernes by*, der havde premiere herhjemme i august i år, så langt fra blev den succes, man havde håbet på. Og *The Host* blev en fiasko, ligesom heller ikke serien om Percy Jackson har været det guldæg, man håbede på.

Det er ikke alle bøger til målgruppen YA – Young Adult – der per automatik bliver en økonomisk succes. Det burde sige sig selv. Men Hollywood har alligevel frenetisk opkøbt rettighe-derne til bøger i genren. Alligevel er det altså kun de tre nævnte bogserier, der for alvor er slået igennem. Ifølge Ben Schrank, der er forlagsredaktør på Razorbill, ungdomsafdelingen hos det amerikanske forlag Penguin,

skyldes det, at netop disse bogserier har formået at tiltrække et voksent publikum også. Kan man krydse grænsen mellem ung og ældre læser, har man fundet opskriften på enorm succes, mener han. Schrank udpeger en ny tendens inden for disse populære kulturelle produkter, nemlig at mere jordnære, realistiske historier vil komme til at dominere i fremtiden. En fremtid, der i øvrigt ikke ser ud til at afstøde de mange ungdomsfilm og -bøger, der rammer markedet hårdt i disse tider.

”Det faktum, at der er flere mennesker, der skriver bedre bøger til unge end nogensinde før, kombineret med en kultur, hvor færre og færre mennesker tænker på sig selv som gammel, gør en nært forestående overmætning af markedet usandsynlig”, siger han til NewYork Magazines kultur- og underholdnings-website, Vulture.com.

En filmklub for flygtningebørn

Et projekt fra hjertet

I efterårsferien 2013 rejste jeg sammen med Susanne Rørvig fra DaBUF og Fredrik Dupont fra HODJA Børnefilmklub til den jordanske flygtningelejr Zarqa på en partneridentifikation finansieret af DUFs MENA-DK-pulje og DaBUF. Formålet var at etablere et partnerskab med Zarqa Community Development Committee om at engagere børn og unge i lejren i en filmklub.

Tanken bag rejsen var, at filmklubber kan danne rammen for et demokratisk forløb, hvor børn og unge er involverede i at starte, lede og være medlem af en forening.

Samtidig kan film vække til eftertanke og give større forståelse for den

omkringliggende verden. Flygtningebørn er udsatte, og filmklubber kan involvere børnene i lege og diskussioner og give dem håb og grobund for at drømme.

En dansk idé rejser ud i verden

Idéen om at starte en filmklub i en flygtningelejr opstod gennem inspiration fra HODJA Børnefilmklub i

København, som Fredrik Dupont og jeg driver sammen med en gruppe andre frivillige.

I HODJA viser vi blandt andet film for børn fra asylcentret Kongelunden. Vi kan se den enorme glæde, det vækker hos en gruppe af børn, som virkelig har brug for gode oplevelser og frirum til at lege og være deltagende. Den danske foreningsstruktur er helt unik i dens måde at engagere børn og unge og give dem indflydelse. Det giver derfor god mening at dele denne tradition ud over Danmarks grænser til disse børn.

Tilbage i det overfyldte lokale i Zarqa Flygtningelejren slutter filmen.

Susanne Rørvig og jeg afrunder og taler om vigtigheden af at have en god ven. Den lille dreng knuger sin røde ballon, og hans øjne stråler.

En lille dreng på to år sidder med en stor, rød ballon i armene.

Foran ham på væggen tårner den franske kortfilmsklassiker Den røde ballon sig op. Han sidder blandt godt 50 andre fremmødte børn tæt pakket i et svedende varmt lokale på små plasticstole. Væggen er klistret til med A4-ark, der tilsammen udgør et minimalistisk lærred, og røde balloner med DaBUFs logo fylder lokalet.

Vi befinder os i Zarqa Flygtningelejren i Jordan, godt 20 kilometer syd for den syriske grænse. Vi er rejst herved for at starte en filmklub for de palæstinensiske og syriske børn i lejren, der har hårdt brug for lys og håb og et rum for drømme midt i en barsk hverdag

Dagbog fra Jordan

FØRSTE DAG mødtes vi med vores samarbejdspartner CDC (Community Development Committee), som er en frivillig organisation, som holder til i Zarqa. Vi lavede en præsentation (powerpoint plus billedshow fra HODJA Børnefilmklubs visninger) af, hvem vi er i DaBUF, og hvad vores formål er med denne rejse.

CDC er en frivillig organisation bestående af NGO'er. Organisationen støttes af blandt andet Unicef og ledes af den palæstinensisk fødte Rahma Maine, der er Chairwoman i CDC og samtidig vores kontaktperson. CDC spænder over en række projekter, som ledes af kvinder/NGO'er, der alle bor i lejren og arbejder frivilligt. De varetager blandt andet sygehjælp i flygtningelejren, hjælp til kvinder, uddannelse af ungdomsledere, aktiviteter for børnene, skolehjælp, nødhjælp med mere.

Allerede fra vores første møde (ja fra første mail) var de utrolig tændte på tanken omkring at starte en børnefilmklub i lejren, så vi var glade og meget opfyldte af idéer, da vi forlod Zarqa efter første arbejdsdag.

ANDEN DAG brugte vi på at forberede de tre visninger, som vi havde fået lov til at afholde i flygtningelejren. Vi så de medbragte film igennem, diskuterede hvad der ville være bedst at vise (i forhold til køn, seksualitet, kulturforskelle, krigstraumer med mere). Desuden planlagde vi indledninger til filmene, hvor vi udvalgte nogle emner, som vi gerne ville tage fat i (søskendeforhold, venskab, drømme, håb, fantasi med mere) samt en introduktion af, hvor i verden filmene kom fra. Vi valgte at bruge et verdenskort (på powerpoint) til at illustrere dette.

Vi planlagde desuden, at vi ville afholde forskellige små workshops med børnene efter filmene. Vi ville her puste sæbebobler med dem, lave ballondyr og farvelægge huse, som derefter kunne klippes ud og sættes fast til balloner, så det lignede huset fra filmen *Op*, som vi ville vise for mellemgruppen (8-12 år) – en idé vi tidligere har brugt i HODJA Børnefilmklub med stor succes.

TREDJE DAG holdt vi en velfortjent fridag, hvor vi oplevede et af verdens nye syv vidundere, Petra. Det var en fantastisk oplevelse, hvor vi både red på hest, kamel og æsel gennem et smukt, goldt bjerglandskab, hvorefter vi ankom til de mest imponerende bygninger bygget lang tid før vores tidsregning.

Pudsigt nok endte vi (ad omveje og på æselryg) i en beduinlandsby. Vi havde ellers ihærdigt forsøgt at komme i kontakt med nogen mennesker, der var interesserede i at samarbejde med os omkring at starte en såkaldt "Beduin Bio" – og vi fik her kontaktoplysninger på en ung mand, som vi måske i fremtiden kan kontakte, hvis vi ønsker at gå videre med denne del af projektet.

FJERDE DAG skulle vi så afholde tre filmvisninger i Zarqa Flygtningelejren. Visningerne forløb på mange måder ikke som forventet. Antallet af fremmødte børn samt aldersfordelingen stemte slet ikke overens med det, vi havde aftalt og planlagt efter. Vi regnede med, at vi skulle vise film for 20-30 børn fordelt på tre grupper, men antallet sneg sig snarere op på 200 børn med en markant overvægt af de mindste, heriblandt børn helt ned til 2 år! Så det siger sig selv, at

oplevelsen endte med at blive temmelig kaotisk, når vi kun var tre mand til at 'køre showet'.

Den tekniske clearing viste sig ligeledes ikke at holde helt stik i og med, at kun det ene set-up (computer, projektor og lærred) kom til at fungere, så det var ikke muligt at afholde to af visningerne sideløbende som planlagt. Dette resulterede i en del urolige børn og ligeledes et væsentligt stressmoment for os, da vi blev nødt til at holde den ene gruppe børn hen, og efter første visning rengøre og derefter lukke en ny gruppe børn ind, samtidig med at vi afholdt vores planlagte aktiviteter i den nærliggende skolegård frem for i det lokale, hvor filmen var blevet vist.

Disse små events blev derfor meget kaotiske, da vi ikke alle sammen kunne deltage som planlagt, da en var nødt til at stå for den anden filmvisning samtidig – og fordi vi opholdt os ude i flygtningelejren, hvor flere og flere børn kom til for at se, hvad der skete. Børnene blev derfor meget ivrige tenderende til det voldsomme, da de (forståeligt nok) blev så over-

- Tone Mygind Rostbøll
- Manuskriptforfatter /
- Formand for HODJA
- Børnefilmklub og suppleant i
- DaBUFs bestyrelse

Så er vi nået til vejs ende på vores første rejse til Jordan, hvor vores mission har været at starte en børnefilmklub i Zarqa Flygtningelejren, hvor der lever flygtningebørn fra Palæstina og Syrien – og det har været en både fantastisk, kaotisk og meget lærerig oplevelse

vældede over alle de spændende ting, som vi havde medbragt – balloner, sæbebobler, tegneark, farver med mere. Eventen blev derfor ikke en rolig stund med børnene, hvor vi fik lov til at møde dem ansigt til ansigt, som vi havde håbet, men en temmelig hektisk oplevelse – som vi lærte meget af i forhold til fremtidige visninger.

Generelt gik visningerne dog rigtig godt omstændighederne taget i betragtning. Især under den første visning fik vi introduceret os selv samt filmene på en god og rolig måde, og reaktionerne på diverse film fra børn og voksne var ovenud positive. De var ivrige efter at besvare spørgsmål, udpege lande på verdenskortet og diskutere de emner, som vi og filmene bragte på bane. Rahma (vores kontaktperson fra CDC) var utrolig god til at oversætte og tale til og med børnene, så det var en stor fornøjelse – for alle parter.

Vi viste en række kortfilm fra forskellige steder i verden for den yngste gruppe (4-6 år) – *Pindsvinet* (dansk animationsfilm), *Inch Allah* (jordansk kortfilm), *Himmelspejlet* (mexicansk kortfilm) og *Den røde ballon* (fransk klassiker). De blev taget godt imod – og selvom der var arabisk tolk på, talte filmene for sig selv i deres billerig-

dom og ordknaphed, hvilket fungerede rigtig fint.

Vi ville have vist Pixars magiske animationsfilm *Op* for mellemgruppen (8-12 år), men det tekniske udstyr ville ikke afspille dvd'en, så vi valgte at vise samme 'pakke' af kortfilm for denne gruppe, hvilket faktisk virkede rigtig fint, da der også var en hel del yngre børn imellem – blandt andre mindre søskende.

Dagens visninger og events gjorde os først og fremmest meget klogere på den kontekst, som vi skal starte filmklubber i, hvorfor de mange udfordringer og problemer frem for alt har været meget lærerige. Men overordnet set var det en rigtig god oplevelse.

Prikken over i'et var selvfølgelig at se børnenes glæde over, at vi kom, brugte tid med dem, viste dem film, der satte tanker og drømmene i gang – og havde gaver med, som min søn Theodor og jeg havde indsamlet fra børn i Danmark. Deres taknemmelighed, smil og nysgerrige øjne var ubeskrivelige – og at se dem sidde der, forventningsfulde og tål-

modige i deres fineste tøj på små plasticstole i et overfyldt, svedende varmt lokale, parate til at tage imod, hvad end disse tre fremmede danskere havde taget med til dem fra et land, langt væk – det var helt særligt!

FEMTE OG SIDSTE DAG i Jordan afholdt vi et afrundende møde med Rahma Main. Her evaluerede vi visningerne og kiggede fremad. Det var et rigtig godt erfaringsgrundlag, at vi havde set i praksis, hvordan en visning forløber i Zarqa – og hvad det

kræver! For det gjorde, at vi var langt bedre klædt på i forhold til at tale om, hvad der skal til i fremtiden for at køre en filmklub i flygtningelejren.

Spørgsmål som: Hvem skal drive filmklubben – frivillige i CDC (hovedsageligt kvinder) eller ungdomsledere fra lejren? Hvordan skal visningerne forløbe – events med mere? Hvor tit skal filmklubben vise film? Og for hvilke aldersgrupper? Er det udstyr, som er i Zarqa, godt nok? Hvem skal udvælge film? Og hvordan skaffes

disse film? Finansiering i al almindelighed? Og rent praktisk – hvad skal filmklubben hedde? Grafik, plakater, program med mere? Det blev alt sammen diskuteret, og vores erfaringer både hjemmefra og fra vores visninger i Zarqa blev flittigt luftet.

NÆSTE SKRIDT er, at vi vil søge støtte til et pilotprojekt i Zarqa Flygtningelejren, så vi kan komme tilbage til Amman i foråret 2014 og samle og uddanne den bestyrelse, der skal

lede filmklubben. Idéen er, at bestyrelsen skal bestå af en blanding af frivillige kvinder fra CDC, forældre (hovedsageligt mødre) til målgruppen samt unge filminteresserede frivillige fra lejren, som vi vil uddanne som ungdomsledere. Filmklubben skal vise film for de 4-5 årige, de 6-8 årige og de 9-12 årige med én ugentlig visning, og events for børnene i forbindelse med visningerne vil få en helt central rolle.

Vores fokus på vores kommende workshops vil derfor centrere sig omkring, hvordan man kører en forening og engagerer børn til fast mødedeltagelse, hvordan man udvælger film, og hvordan man indleder og arrangerer events og taler til og med børnene.

En erfaring, som vi blandt andet gjorde os, var, at det fungerer rigtig godt at samle børnene omkring en fysisk aktivitet, sang, dans og leg, hvor udfoldelsesmulighederne er store, og hvor mange børn kan være med, frem for omkring events, hvor de skal sidde stille, se, lytte og vente, som de skal gøre så rigeligt under filmvisningerne, da dette er børn, som ikke er "godt opdragede" og ikke er vant til at sidde stille. Flere af dem er desuden medtagede i større eller mindre grad – der var flere evnesvage og handicappede børn, og det er vigtigt, at alle kan være med. Susanne Rørvig fik på et tidspunkt børnene til at danne en rundkreds og klappe en melodi, hvilket virkede utroligt godt. Så det simple i for eksempel at lære den kommende bestyrelse en mængde sanglege (værktøjer), vil være til stor hjælp.

For hvor simpelt det end lyder, så er det vigtigste med vores mission omkring at starte en filmklub i Zarqa Flygtningelejren at sprede glæde og give børnene et rum, hvor leg er muligt, og hvor drømme kan spire og gro, for dette rum har disse børn ikke til dagligt.

DaBUFs bestyrelse

Kim Bruun (formand)

Mads Würtz Gammelmark

Marc Honoré

Mathilde Fruergaard (næstformand)

Kirsten Østergaard Nielsen

Stine Nielsen

Lars Steinbach (kasserer)

Flemming Riedel

Susanne Rørvig

“Like” os på Facebook!

facebook.com/danskeborneogungdomsfilmklubber

27

**Nordisk Filmcamp afholdes i samarbejde med
Filmfabrikken på Møn fra d. 30. juni – d. 4. juli 2014.**

Invitationen kommer på mail i midten af januar 2014 og
her starter også tilmeldingerne.

For yderligere information allerede nu,
kontakt Judith Breuning på mail@filmfabrikken.dk
eller Kine Bjaaland Dahl på sekr@dabuf.dk

